

Nešťastný okamih úplne zmenil život mladého človeka

Adam sa naraňajkoval, obliekol a vybral sa s otcom, tak ako každý deň, z Opátky do práce autom. Pri rekreačnom zariadení VSŽ, pod Jahodnou, spoza veľkého billboardu vybehol Jeleň a skočil na kapotu auta. Adam, ako spolujazdec, utrpel ťažké zranenie. Dodnes leží na ARO.

Adam nás potrebuje!

Bolo nutné previesť tracheotómiu, takže nemôže ani odkašľávať. Dýcha čiastočne a ak, iba bránicou.

Záchrana existuje, ale

sú potrebné peniaze. Keby každý Košičan dal desať korún, o vhodnom riešení by sa dalo uvažovať.

Pán Simonides začal spomínať, ako hrávali tenis, lyžovali, plávali... Ako mu s úsmevom hovoril - Adam, veď nemusíš tú architektúru. On ju však chcel veľmi študovať, dostal ocenenie profesora Lacka... Jeho poslednou prácou je adaptácia administratívnej budovy pre Rudný projekt.

že je to veľmi vážne zranenie - triestvá zlomenina päťateho krčného stavca s kompletným prerušením miechy a že jeho stav už po celý život bude problematický. Mohli sme krčnú chrbticu iba stabilizovať a urobili sme to tak, ako sa to u nás najmodernejšie dá. Bol tu aj profesor Fagula, konštatovali sme, že aj keď na chlapcovi nevidieť poškodenie, predsa ostane nehybný. Adam je po psychickej stránke na tom veľmi dobre a som presvedčený, že sú možnosti, ako uplatniť jeho mozgový potenciál pre slovenskú architektúru. Pán riaditeľ Národného rehabilitačného centra doktor Miron Malý je môj osobný priateľ a nebyť dýchacieho deficitu,

Je takmer nemožné predstaviť si na vrchole mladosti nehybnosť vlastného tela a prúd myšlienok spytujúcich sa po stý raz, prečo sa to stalo. Odpoveď neexistuje. Je ťažké čo i len trochu vziť sa do situácie mladého človeka, ktorého náhoda nemilosrdne pripútala na lôžko, bez možnosti pohnúť sa a len bezmocne registrovať chod dýchacej aparatúry. Veď čo iné sa dá? Človek však vždy verí. Musí, lebo taký je zákon života. Aj Adam verí. Nám všetkým.

Ing. architekt Ján Simonides má troch synov - Jána, Petra a Adama - architektov. Adam, dvadsaťšesťročný, je najmladší. Vyrástol z neho chlap ako hora, športovec, 184 centimetrov vysoký. Od malička krásne kreslil a nevedel si predstaviť, že by mal byť niečím iným ako architektom. Vlnil bol promovany a na jar si založil vlastnú firmu, mesto mu dalo nenávratnú pôžičku na počítač. Stál už na vlastných nohách, na štartovacej čiare, stačilo sa len rozbehnúť... Uvažoval o svadbe, vysníval si rodinu s tromi deťmi...

Pán Simonides bol donedávna spokojný a vlastne šťastný muž, patrične pyšný na to, že sa chlapci vybrali v jeho šľapajach. Vždy ho rešpektovali, ale súčasne im bol starším kamarátom. Najväčšími si cenili rodinnú súdržnosť, to, že jeden na druhého sa v ťažkých chvíľach môžu spoľahnúť. Netušili, že práve úžasné rodinné puto budú tak veľmi potrebovať, a ono ich bude držať vo viere, že sa z tragédie dá sice pomaly, ale predsa len dostať.

Osudný deň

Od 9. novembra lanského roku sa pre rodinu Simonidesovcov všetko dramaticky zmenilo. Zmenil sa totiž Adamov život. Osud prapodivným spôsobom postavil pre neho na šachovnici bytia figúrky z významnejšie len základné životné hodnoty. Plány, zmielol. Ostala partia, kde Adam hrá o svoju budúcnosť. Pravda, aká bude, nezáleží len na ňom. On ju určite má, ale potrebuje pomoc. Veľmi rýchlo. Čas momentálne nie je jeho priateľom, pľúca nefungujú tak ako majú, hromadi sa v nich hlien a i keď ho odsávajú, hrozi infekcia, k tomu treba prirátat ležanie. Keď som Adama videla ležať na lôžku obklopeného prístrojmi, upútalí ma priam detský veľký, smutné modré oči.

Otec: „Manželka, ktorá išla za nami v aute, Jeleňa videla. Ja som ho zbadal až vo vzduchu. Brzdil som, ale Jeleň skočil na predné sklo do výšky, kde sa končí strecha... Rýchlosť osemdesiatka a hmotnosť zvieratá strechu zatlačili. Mne sa nič nestalo, vyšiel som z auta a hovorím Adamovi: Vystúp! Otvoril som mu dvere a on mi povedal, že nemôže. Pomohol nám statný pán z plynárni. Volal sa Drobček. Mobilom zavolať záchranku, políciu, potom prišiel Záchraný systém Slovenska, aby mohli Adama bezpečne vyprostiť. Nemohol som uveriť, že sa mu niečo prihodilo. Normálne s nami hovoril. Stále sa vypytoval, čo sa to vlastne stalo. Odviezli ho na traumatológiu do starej nemocnice. Oznámili nám, že ide o jeho prežitie. Operoval ho primár Ján Károlyi. Adamovi sa pri nehode zlomil piaty krčný stavce. Triestvá zlomenina poškodila miechu. Rozum ostal v dokonalom poriadku. Pooperačné výsledky však potvrdili, že miecha je jednoznačne poškodená, extrémne nápravy sa nedajú robiť. Adam dýcha iba čiastočne. Dlhší čas bez prístroja nevydrží. Preto je odkázaný iba na nemocnicu, respektive iba na ARO. Nemôže byť umiestnený ani na rehabilitácii, nemôže ísť domov... Kupili sme špeciálny matrac, aby nemal veľké preležaniny.

Adam by potreboval implantovať Breathing Pacemakers. (Laicky povedané miniatúrny prístroj, ktorý by vysielal impulzy bránici a tým by mohol dýchať bez toho, aby bol zapojený na veľký prístroj.) Spomínaný pacemakers voperovali už detom i osemdesiatročnému mužovi (V bývalom východnom bloku sa však doteraz nikto nepodrobil takejto operácii.) Pacemakers existuje už dvadsať rokov. V Európe má dvanásťročnú skúsenosť s jeho voperovaním švajčiarsky lekár Dr. Gmünder z paraplegického centra pri Luzerne. Operácia, pobyt a hospitalizácia by mali stáť vyše 2,5 milióna korún.

Otec: „Adam je pri plnom vedomí. Lekári nám hovorili, že potrebuje mať pocit rodinného zázemia. Sme tam denne niekoľko hodín. Na oddelení nám vyšiel v ústrety, je v izbe sám, takže nikoho nerušíme.“

Adama sa vianočné sviatky na duši dotkli viac ako bežné dni. Začal byť apatický. Čas beží, hlava plná myšlienok a nehybné telo. Pozoruje monitor, často vysilený zaspáva.

Otec: „Boli sme v nemocnici tak dlho, ako sa len dalo, aby sme ho aspoň trochu rozptýlili, aby sa nemusel pozerat iba na biele steny izby a myšlienky mu nemuseli blúdiť po všeličom. Predtým bol lepšie naladený, lenže od nehody už uplynuli dva mesiace. Vidí, že sa to nezlepšuje. Lekári nám povedali, že urobili, čo mohli... Dávajú mu lieky, odsávajú hlieny. Treba čakať... Operácia by mu pomohla zachrániť život. Ak by sa odpútal od nemocničného dýchacieho prístroja, s pacemakersom by mohol ísť do Národného rehabilitačného centra v Kováčovej. To je ďalšia nádej! Sú už počítačové softvéry reagujúce na hlas, možno by vedel pohybovať rukou a dostal by sa k svojej práci.“

zlepšilo jeho stav, nedeje. Vie, že vo svete boli podobné prípady a dali človeka aspoň na vozík. Pre niekoho skončiť na vozíku je tragédia, pre Adama najväčším šťastím. Najhoršie je, že proti nemu hrá čas. Proti telu i psychike. Myslím si, že keby sa pre Adama získali potrebné peniaze, svojou vnútornou silou by obohatil ešte veľa ľudí. Urobil by aj kus práce. Nepoznám človeka, ktorý by ho nemal rád. Každý z nás si váži, že môže byť jeho kamarátom. Viete, mať takého priateľa ako Adam, je viac ako vyhrať milión.“

Ing. arch. Andrej Rodziňák: „Chodil sme spolu na výtvarnú a v Bratislave na architektúre sme bývali spolu v jednej izbe štyri roky. Bol optimistický a veľmi, veľmi obetavý. Myslím si, že by mu stačilo málo, aby vedel aj s hendikepom žiť plnohodnotný život. Všetko sa robí cez počítače, nazdávam sa, že v prvom rade by sa mal dostať z dýchacieho prístroja a rozžybať ruky. Potom by bol znovu šťastný, taký, ako pred nehodou. Zo začiatku ešte

Katarína BEDNÁŘOVÁ

sám rozdával energiu druhým, bojím sa, aby neupadol do apatie, veľmi by som mu želal ešte veľa šťastných dní a rokov.“

Ing. architektka Fatima Šmelková: „Adam bol z tých ľudí, ktorí chcú vedieť všetko dopodrobna. Tak je to aj teraz. Uvedomuje si momentálnu stagnáciu. Potrebuje stimul. Keď sa dozvedel, že do dvoch týždňov sa mu upraví dýchanie a pôjde do Kováčovej, potešil sa. Musí vedieť, ako dlho bude rehabilitácia trvať - aj keď rok, dva, vydržal by. V internáte sme sa denne vidali. Pre Adama nebolo

Spolužiaci a kamaráti

Keď sa bývali spolužiaci dozvedeli, čo sa Adamovi prihodilo, ihneď prišli za ním ôsmi, napriek povinnostiam. Oslovili sme jeho košických priateľov.

Ing. Stano Szöllösy: „S Adamom som chodil už do prvej triedy. Je to fajn chalan. Spomínam si, keď sme písali písomky a zbadal, že tam mám nejakú chybu,

hneď ju opravil. Pomohol vždy, keď bolo treba. Bol zábavný a bol to on, kto dodával všetkým elán. Vedel sa tešiť z každej maličkosti. Naša mama ho mala ako ďalšieho syna. Do Vianoc som u neho videl fantastickú silu, že sa chce vyliečiť. Bol som u neho aj na štedrý deň. Vtedy som pochopil, čo si uvedomuje... že je raz hore, raz dole a že sa nič, čo by podstatne

nikdy problémom pomôcť niekomu. Teraz potrebuje pomoc.“

Slovo odborníka

Primár traumatológie Fakultnej nemocnice L. Pasteura MUDr. Ján Károlyi: „Keď som stretol Simonidesovcov, musel som im povedať o akú tragédiu ide,

už by bol Adam v Kováčovej. Potrebuje podporné dýchanie, preto je na ARO. Aj keď sa ho snažíme odpájať a dôkladne s ním pracuje celý kolektív ARO a v priebehu dvoch týždňov možno dýchanie naskočí, Breathing Pacemakers by mu podstatne zlepšil kvalitu života - aby vedel odkašľať, dostať hlieny zo seba a mal aj pocit bezpečia. Bude potrebovať veľmi veľké finančné prostriedky aj na prispôbenie života v novej situácii. Už som mu povedal, že ostane imobilný a vysvetlil som mu, že sa cez to musíme nejako dostať.“

Veľkú podporu má v rodičoch, bratoch a v kamarátoch. Dennodenne k nemu chodím a vidím, ako sa pri ňom striedajú, vplyvajú na jeho psychiku, že bude prínosom pre spoločnosť, aj keď nebude imobilný. Človeka vždy stísne pri srdci, keď ide k nemu, vidí rodičov, ako sa o neho starajú. Adam má veľkú podporu v láske mamy, otca, bratov, čo jeho vieru utvrdzuje, že môže byť ešte hodnotný člen spoločnosti a bude ešte tvoriť.“

Adam potrebuje pomoc

Pán Simonides v mene svojho syna napísal list. Vyberáme z neho:

„Nemôžem písať, preto tieto riadky píše za mňa môj otec... Som hospitalizovaný na ARO a pripútaný na lôžko. Absolvoval som zložitú operáciu chrbtice, ale aj pri maximálnej snahe našich odborníkov - lekárov nedochádza k zlepšeniu môjho stavu a riziko ohrozenia života je stále aktuálne. Jednou z možností, ako tomu zabrániť, je implantácia dýchacieho stimulatora na podporu dýchania bránicou. Ide o veľmi náročnú operáciu, s ktorou na Slovensku nie sú žiadne skúsenosti. Úspešne sa aplikuje vo švajčiarsku a tamojší lekári sú ochotní pomôcť. Cena prístroja je však v prepočte 2 500 000 Sk. Nie je v mojich silách, ani v silách mojich príbuzných pokryť náklady na zakúpenie prístroja, na môj prevoz, operačný zákrok a pobyt v nemocnici. Obraciam sa na Vás s prosbou o poskytnutie finančnej pomoci na účet, ktorý bol na tento účel zriadený.“

Názov účtu: **ADAM SIMONIDES n.f., Tyršovo nábr. 3 040 01 Košice**

Peňažný ústav: **VOLKSBANK Slovensko a.s. Číslo účtu: 4350310402 / 3100**

Keď bolo treba, Košičania vždy vedeli byť súdržní a pomohli. Preto vznikol aj tento materiál, lebo veríme, že osud Adama mnohých prinúti zamyslieť sa nad hodnotou ľudského života, nad šťastím, priateľstvom, solidárnosťou. Pomôžte aj vy! Obraciam sa na podniky, organizácie, spoločnosti, na solventných podnikateľov, politikov, na všetkých, ktorí vedia a môžu pomôcť. K osudu Adama sa ešte vrátíme a radi zverejníme mená všetkých, ktorí pre Adama niečo urobia. Ďakujeme.